Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У 9761/18
01.06.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вера Маринковић, председника већа, Ксеније Петровић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Ксеније Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., чији је пуномоћник Јасмина Јаковљевић, адвокат из Новог Сада, Булевар ослобођења 79, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења број: 47-04-00208/2018-39 од 18.04.2018. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.06.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОБИЈА**
II **ОДБИЈА СЕ** захте тужиоца за накнаду трошкова управног спор.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе - Филијале Палилула, број 47-00280/2016-0015-051, број предмет 861686563 од 12.01.2018. године, којим је, у поновном поступку теренске контроле у циљу отклањања неправилости, утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од 177.756,27 динара, за период 01.06.2016. до 30.06.2016. године, на означени рачун јавних прихода. Истим решењем наложено је тужиоцу да утврђену обавезу у тачки 1. диспозитива овог решења искаже у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама, све у року од 15 дана од дана пријема решења, уз упозорење да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 05.06.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешне примене материјалног права. Истиче да се у решењу констатује да тужилац није доставио доказ за своје тврдње у погледу насталог мањка. Наводи да другостепени орган потврђује став да је тужилац морао издати рачун на име складиштнине, те исказати ПДВ, па како то није учинио, ова ситуација се има сматрати узимањем добара која су део пословне имовине

пореског обвезника за личне потребе оснивача, власника, запослених или других лица. Указује да је предметни мањак настао услед противправних радњи, да је у току поступка на ту околност достављао доказе, јер је неспорно да је покренут поступак ради утврђивања кривичне одговорности, те да не постоји његова пореска обавеза, јер се ПДВ не плаћа на мањак који се може оправдати вишом силом или на други прописани начин (крађа) утврђен на основу акта надлежног органа. Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, предлаже да суд тужбу тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом на поновно одлучивање, као и да обавеже туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и трошкове судске таксе по одмерењу суда.

У одговору на тужбу, тужени је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), решио предмет без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, Управни суд нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени одбио жалбу тужиоца, налазећи да је правилно поступио првостепени орган, када је поступајући у извршењу решења туженог број 47-04-00865/2017-39 од 25.09.2017. године, донео ожалбено решење којим је тужиоцу утврдио непријављену обавезу пореза на додату вредност у износу од 177.756,27 динара, за период 01.06.2016. до 30.06.2016. године, сагласно одредби члана 3. и 4. став 4. тачка 1) Закона о порезу на додату вредност ("Сл.гласник РС" бр. 84/04...142/14). Ово јер је у проведеном поступку утврђено да је код тужиоца по налогу за теренску контролу број 47-00280/2016-0015-000 од 01.08.2016. године, извршена теренска контрола правилности обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност за период 01.06.2016. - 30.06.2016. године, чему је сачињен Записник број 47-00280/2016-0015-001 од 02.09.2016. године, допунски записник број 47-00280/2016-0015-002 од 31.10.2016. године, а затим и записник од 02.09.2017. године, као и то да је у поновном поступку вршена контрола о чему је сачињен записник број 47-00280/2016-0015-050 од 29.12.2017. године, на који је тужилац имао примедбе, за које је првостепени орган навео да нису од утицаја на другачију одлуку и донео ожалбено решење. Првостепени орган је навео да је након увида у документацију утврдио и записнички констатовао да је утврђена обавеза ПДВ по општој стопи у износу од 100.709,97 динара на основу прегледа о износу укупне накнаде за складиштење робе повезаног лица предузећа ББ, који је порески обвезник сам доставио и у коме је исказана основица од 503.519,84 динара и ПДВ од 100.703,97 динара и да је утврђен мањак робе у износу од 49.556.531,81 динара, са расходом 1% на који се не плаћа ПДВ, те је на износ мањка од 49.060.968,63 динара обрачунат ПДВ у износу од 4.906.096,86 динара. Како утврђени мањак робе тужилац до окончања контроле није правдао вишом силом или на други прописани начин (елементарна непогода, крађа...) утврђен на основу акта надлежног органа, односно организације, исти се сматра узимањем добара која су део пословне имовине тужиоца за личне потребе оснивача, што је опорезиво и ПДВ и порезом на доходак грађана. На утврђено чињенично стање, тужилац је имао примедбе које је првостепени орган уважио, у вези

са временом настанка мањка, о чему је сачињен допунски записник од 31.10.2016. године. Наиме, тужилац је у вези узрока мањка доставио заједничку изјаву о настанку и накнади штете тужиоцу, из које произлази да је запослено лице ВВ, мимо својих овлашћења и без било какве одлуке надлежних органа тужиоца, правио фиктивне отпремнице и продавао робу на "црном" тржишту привредном друштву ГГ, при томе фиктивно приказујући да је роба на стању у магацину тужиоца, као и то да сав утврђени мањак није настао у контролисаном периоду, него и раније. Тако је утврђено да је у контролисаном периоду од 01.06. - 30.06.2016. године утврђен мањак у износу и на начин како је то ближе наведено у записнику, који се има сматрати узимањем добара који су део пословне имовине тужиоца за личне потребе оснивача, власника, запослених или других лица, и који се као такав опорезује. Такође, везано за обрачун ПДВ на услуге складиштења робе оставодавцу ББ, утврђено је да је тужилац на основу уговора о складиштењу робе од 05.01.2016. године, сам сачинио и доставио преглед накнаде за пружену услугу складиштења робе у периоду од 01.06.-30.06.2016. године: АН34,4%, МАП 12:52 и НПК 9:25:25, за коју није испоставио фактуру, у којој би посебно исказао основицу, а посебно ПДВ, те да се нису могли прихватити наводи тужиоца да обавеза фактурисања услуге складиштења робе наведеном лицу није ни постојала сходно уговору број 19/2016 од 04.05.2016. године о продаји робе НПК 9:25:25, јер је у магацину тужиоца у контролисаном периоду била складиштена роба АН34,4%, МАП 12:52 и НПК 9:25:25, а достављеним уговором о продаји од 04.05.2016. године прецизирана је само робе НПК 9:25:25. Првостепени орган даље наводи да је у поновном поступку утврђено да тужилац не спори ни постојање ни износ утврђеног мањка робе, већ указује да је мањак настао као резултат крађе запосленог ВВ, па је увидом у записник и у прилог записника о утврђивању висине штете од 26.08.2016. године, утврђено да тужилац наводи да је утврђени мањак 25 т робе НБК 15:15:15, по набавној вредности 770.523,00 динара, настао по признању запосленог, али како се мањак који је утврђен на основу акта надлежног органа или организација (нпр. записник или други акт МУП-а) може сматрати мањком правданим на прописан начин, односно мањком добара који је настао услед крађе добара у складишту складиштара, у конкретном случају предметни мањак се сматра узимањем добара која су део добара који су део пословне имовине тужиоца за личне потребе оснивача, власника, запослених или других лица, и који се као такав опорезује. Поступајући по примедбама тужиоца на записник да је мањак настао услед крађе и да је против ВВ поднета кривична пријава, као и то да није било основа за обрачун ПДВ на услуге складиштења јер је ђубриво продато 31.05.2016. године по рачуну 125/16 од 31.05.2016. године, а у цену су урачунати трошкови складиштења, првостепени орган је навео да је обавеза ПДВ управо утврђена на основу изјашњења о износу укупне накнаде за складиштење робе повезаног лица, који је тужиалц сам сачинио и досатвио, као и то да је магацину у контролисаном периоду била ускладиштена роба АН34,4%, МАП 12:52 и НПК 9:25:25, а достављеним уговором о продаји од 04.05.2016. године прецизирана је само робе НПК 9:25:25. Такође, ниси прихваћене ни примедбе тужиоца да је мањак робе резултат крађе запосленог радника, јер крађа као узрок мањка није утврђена на прописани начин, односно на основу акта надлежносг органа, односно организације, него је сам тужилац утврдио да се ради о крађи како је то ближе наведено у образложењу првостепеног решења, наводећи и то да чињеница да је тужилац поднео кривичну пријаву против ВВ, која није одбачена не може бити доказ да се ради о крађи, нити се подношење кривичне пријаве може сматрати претходним правним питањем. У

образложењу оспореног решења, тужени је навео да су неосновани наводи жалбе у погледу утврђеног мањка, будући да ни сам тужилац није пружио ни један валидан доказ да је исти настао крађом, те да ни у поновном поступку нису пружени докази да је пре отпочињања контроле против радника задуженог за робу покренут било какав поступак, нити постоји доказ (записник надлежног органа) да је крађа пријављена, нити има доказа да је тужилац покушао наплату од лица које је било задужено за робу. По налажењу туженог, мањак није настао крађом, односно из пословања, будући да нема јасних доказа који упућују на вишу силу, јер да би мањак био признат као расход, за исти мора постојати оправдани и докуметовани разлог, односно да је сходно члану 5. Уредбе о колични рахода /кало, растур, квар и лом/, на који се не плаћа ПДВ ("Сл.гласник РС" бр. 124/04), тужилац пружио неспорни доказ да је расход настао услед дејства више силе на који се не плаћа порез на додату вредност у количини утврђеној актом организације надлеже за осигурање, односно актом надлежног државног органа за процену штете или да је крађа пријављена МУП-у. Тужени наводи и то да када је у питању складиштење робе и навод тужиоца да му је неосновано утврђена пореска обавеза, првостепени орган дао јасне разлоге за одлуку да се обавеза утврди и изврши обрачун ПДВ, јер је тужилац био у обавези да изда рачун према Уговору о складиштењу робе и задужи за ПДВ у износу од 100.703,97 динара и све промене сагласно одредбама чл. 8., 9. и 10. Закона о рачуноводству ("Сл.гласник РС" бр. 62/13) прокњижи у својим пословним књигама и то на основу веродостојне документације, фактуре, а што тужилац није учинио, на који начин је поступио супротно одредбама члана 42. Закона о ПДВ и члана 25 ЗППА, па му је сходно одредби чл. 37. тачка 4. и чл. 49. Закона о ПДВ утврђена пореска обавеза.

Одредбом члана 37. тачка 4) Закона о порезу на додату вредност ("Сл.гласник РС" бр.84/04...93/12), прописано је да је обвезник дужан да обрачунава и плаћа ПДВ и подноси пореске пријаве, а одредбом члана 49. став 1. истог закона, да је обвезник дужан да обрачунава ПДВ за одговарајући порески период на основу промета добара и услуга у том периоду, ако је за њих, у складу са овим законом настала пореска обавеза, а обвезник је истовремено и порески дужник.

Одредбом члана 2. став 1. Правилника о утврђивању шта се сматра узимањем и употребом добара, другим прометом добара и пружањем услуга, без накнаде, о утврђивању уобичајених количина пословних узорака, рекламним материјалом и другим поклонима мање вредности ("Сл.гласник РС" бр. 118/12), прописано је да се узимањем добара, у смислу члана 4. став 4. тачка 1) Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 84/04, 86/04 - исправка, 61/05, 61/07 и 93/12 - у даљем тексту: Закон), сматра узимање добара која су део пословне имовине пореског обвезника за личне потребе оснивача, власника, запослених или других лица (у даљем тексту: сопствена потрошња). Према ставу 2. истог члана, прописано је да се сопственом потрошњом сматра и мањак добара, осим мањка који се може правдати вишом силом или на други прописани начин (елементарна непогода, крађа, саобраћајни удес и др.), утврђен на основу акта надлежног органа, односно организације.

Одредбом члана 3. став 1. Уредбе о колични рахода /кало, растур, квар и лом/, на који се не плаћа ПДВ ("Сл.гласник РС" бр.124/04), прописано је да обвезник пореза на додату вредност (у даљем тексту: обвезник) утврђује расход непосредно пошто је одређени расход настао, или редовним или ванредним пописом робе у складишту, стоваришту, магацину, продавници или другом сличном објекту. Одредбом члана 5. наведене уредбе, прописано је да иузетно од члана 4. ове уредбе, на расход

настао услед дејства више силе не плаћа се порез на додату вредност у количини утврђеној актом организације надлежне за осигурање, односно актом надлежног државног органа за процену штете.

Имајући у виду наведено чињенично и правно стање ствари, правилно је, и по оцени суда, поступио тужени када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, будући да је у проведеном поступку који је претходио доношењу оспореног, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, материјално право правилно примењено.

При одлучивању, суд је оценио као неосноване наводе тужбе којима тужилац указује да је предметни мањак настао услед противправних радњи и да је у току поступка на ту околност доставио доказе, јер је неспорно да је покренут поступак ради утврђивања кривичне одговорности запосленог ког тужиоца ВВ, због чега не постоји тужиочева пореска обавеза, јер се ПДВ не плаћа на мањак који се може оправдати вишом силом или на други прописани начин (крађа) утврђен на основу акта надлежног органа. Ово са разлога што у конкретном случају крађа није утврђена на прописани начин, односно на основу акта надлежног органа, као и то да се запослени код тужиоца ВВ изјаснио да је на црно робу продавао у периоду од 2013. године до јула 2016. године, дакле и у контролисаном периоду али и у периоду пре тога, што даље значи да би сам тужилац открио крађу односно мањак робе приликом прописаног годишњег пописа робе 2013., 2014. и 31.12.2015. године, што овде није био случај, као и то да подношење кривичне пријаве не представља доказ да се ради о крађи, о чему је тужени у образложењу оспореног решења дао правилне разлоге.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиоца у спору, па је применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...18/20), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 01.06.2022. године, 10 У 9761/18

Записничар **Председник већа-судија**
Тија Бошковић, с.р. **Вера Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС